మోడు చిగురించింది

డి. దత్తాసాగర్

నల్లని తారురోడ్డు ఇరువైపుల వున్న పంట పొలాలను చీల్చుకుంటూ ముందుకు పోతూంది. అప్పుడప్పుడూ ఆ రోడ్డుమీద వేగంగా తరలి పోతున్న బస్సులు, వాటిల్లో ఇరుప్రక్కల కనుల పండువుగా ఉండి హృదయాలకు ఆహ్లాదాన్ని అందిస్తున్న హాయిదనాన్ని ఆస్వాదిస్తూ వెడలిపోయే ప్రయాణీకులు. అక్కడక్కడ మానవాళి సహాయార్థం శరీర పరిశ్రమను దానం చేస్తున్న కష్టజీవుల సమూహాలూ. వారితోపాటు తమ వెలలేని సహాయాన్ని మానవులకు పంచియిస్తు విరామమెరుగక భూమిదున్నే నోరులేని మూగజీవాలు తమ తెల్లని సౌందర్యాన్ని బురదతో నింపిన అదో మాదిరి రంగుగా మార్చుకొని బురదరకలు లాగుతున్నాయి. వాటితోపాటు మోకాటి లోతు బురదలో దిగబడిన కాళ్ళను అతి ప్రయాసంగా లాక్కుంటూ విసుగూ విరామం లేకుండా నిరంతరం ఆరక వెంబడి తిరిగే రైతుకూలీలు. వారు అంతటి కష్టాన్ని భరిస్తున్నా ఏమీ ఎరుగనట్టు అమాయక దరహాసం వారి ముఖాల్లో తొంగి చూస్తుంది పౌర్ణమినాటి చంద్రుడిలా.

అక్కడక్కడ నల్లని మాగాణిలో పచ్చని నారుమళ్లు. ఆ నారు పీకి కట్టలు కట్టుతున్న పాలేరు. ఆ కట్టలను వయ్యారంగా, పాటలు పాడుతూ పరాచకాలు ఆడుతూ ఆనందంగా భూదేవిగర్భంలో నాటువేస్తున్న ఆడకూలీలు. రంగు రంగుల నేత చీరలు కట్టి, తొడలు కనబడేలా చీరలు పైకి మలిచి గోచీపెట్టి పోటీపడి నాటువేస్తున్న కన్యలు. వారు నాటుతున్న నారు మొక్కలు భూమిలో నిలబడి అందమైన అంగనల కరస్పర్శతో పులకాంకితులై తలలు వంచుకున్నాయి సిగ్గుతో. నారు మొక్కలతో పచ్చబడిన భూమి నూతన శోభతో వుప్పొంగిపోతూ వొంగి నాటువేస్తున్న అతివలను చూచి ధీమాగా దర్పంగా నవ్వుతుంది. ఈ సహజ సౌందర్యానికి ముగ్ధులైన కొండెగాళ్ల చూచే వోర చూపులకు పరవశించిపోతున్న కన్యలు నూతనోత్సాహంతో ముందుకు పోతున్నారు శరీరకష్టాన్ని కూడా విస్మరించి. అది దృశ్యం కాదు. తియ్యని స్వప్నం. సహజ సౌందర్యానికి పునాది. కవుల హృదయాల మీద అమృతవర్షం లాంటిది. భారతీయ సంస్కృతికి కళాఖండం. పేదప్రజల రక్తానికి యదార్థ స్వరూపం. తాము చేసిన కష్టానికి ప్రతిఫలంగా కలిగినమార్పును చూచిన రైతులు విజయగర్వంతో వెనుదిరిగి చూస్తున్నారు. వారి ముఖాల్లో నూతనోత్సాహం కనిపిస్తుంది. కళ్ళల్లో క్రొత్తజ్యోతులు వెలుగుతున్నాయి. వ్యవసాయపనులన్నీ చకచకా సాగిపోతున్నాయి. ఎవరి పనుల్లో వారు నిమగ్నమై వున్నారు. క్షణం తీరికలేదు.

చూస్తూ ఉండగానే పశ్చిమాద్రి సూర్యుడు పయనిస్తున్నాడు, ఎర్రగా నెత్తురు కక్కుతున్న ఆకాశం క్రిందుగా పక్షులు దారులుతీరి తమతమ నెలవులకు వెళ్ళిపోతున్నాయి. పశువుల కాపరులు ఇక యింటికి చేరుకుంటున్నామన్న ఉత్సాహంతో ఆవరించిన నీరసాన్ని అతిక్రమించి, ఉరుకులకి పశువులను మళ్లేస్తున్నారు. కూలీజనమంతా ఒక్కసారి తాము చేస్తున్న పనులు నిలుపుచేసి, ఇంటికెళ్ళే ప్రయత్నంలో కాళ్లచేతులు స్వచ్ఛమైన కాలువనీటిలో శుభ్రపరుస్తున్నారు. రైతులూ, పాలేర్లూ తమ అభిమానపాత్రమైన ఎడ్లను ప్రేమపూరితంగా స్పృశిస్తూ శరీరాలను శుభ్రపరుస్తున్నారు. దినమంతా పని చేసినా, యింటికి వెళ్లుతున్నామన్న సంతోషంతో ఎద్దుల కాటుకకళ్ల మెరుస్తున్నాయి ఆనందంగా. కూలీ జనాంగమంతా అమాయకంగా నవ్వుతున్నప్పటికి బడలికవలన ఏర్పడిన గుర్తులేవో వారి ముఖాలమీద కొట్టొచ్చినట్టు కనబడుతున్నాయి స్పష్టంగా.

రోడ్డు కడ్డంగా పంటకాలువకోసం నిర్మించబడిన బ్రిడ్జిమీద కాలుబెట్టి ఈ వాతావరణాన్ని తిలకిస్తున్న "శ్రీధర్" హృదయం అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది. ప్రకృతివలన కూలీలకే శోభ చేకూరిందో - లేక కూలీలవలనే ప్రకృతికే శోభ చేకూరిందో గాని వారిరువురిమధ్య అవినాభావ సంబంధం, అపరిమిత సాన్నిహిత్యం వుందనుకున్నాడు శ్రీధర్ తనలో తాను. ఈ విధమైన వూహాజగత్తులో తేలిపోతున్న శ్రీధర్ ప్రక్కగా గృహాభిముఖులైన కష్టజీవులసమూహాలు గుంపులుగా తరలిపోతున్నారు. ఆ గుంపులో ఎవరికోసమో శ్రీధర్ కళ్ళు ఆతృతగా అన్వేషిస్తున్నాయి. వెళ్ళిపోతున్న జనాన్ని చూచిన ప్రకృతి గుండెల నిండా తెల్లనివెన్నెలలా చల్లగానవ్వుకుంది. చల్లగాలి అమ్మాయిల కురులతో చిలిపిగా ఆడుకుంటుంది. ముందుగా నాటువేయబడిన పైరు అప్పుడే వేళ్ళు పాతుకొని పచ్చదనాన్ని చేకూర్చుకొని చల్లగాలి చిలిపి తాకిడికి పరవశించిపోతూ సిగ్గుభారంవలన తలలువంచి వెళ్ళిపోతున్న తమ నేస్తాలకు తమ హృదయపూర్వకమైన వీడ్కోలు చెబుతున్నాయి.

ప్రకృతి ఎంత అందమైంది! అనుకున్నాడు శ్రీధర్. ఎప్పుడూ బస్సులూ, లారీలూ, కార్లూ, రిక్షాలూ, పెచ్చరిల్లిన జనసమూహాల రణగొణధ్వనులతోకూడిన కృత్రిమ వాతావరణంలో కూరుకుపోయిన తన బస్తీ ఎక్కడ! - కొత్త పెళ్ళికూతురులా నిత్య నూతన శోభలతో కన్యతలంపులకన్నా తియ్యనై హృదయాన్ని ఆనందడోలికల్లో వూగించే యీ పల్లెవాతావరణమెక్కడ? అనుకున్నాడు.

అనుకోకుండా ఒక గుంపు మధ్యలో పుల్లలకట్ట భుజాన పెట్టుకొని నడచివస్తున్న మాధవిని చూచాడు శ్రీధర్. అతను కంపించిపోయాడు. అతన్ని ద్వేషం, భయం ఆవరించాయి. అవ్యక్తమైన ఆరాటం ఏదో తీవ్రమైన శక్తిగా మారి అతన్ని కంపించచేయసాగింది. అంత చల్లటివాతావరణంలోకూడా నుదుటిమీద స్వేదం చిమ్మింది. మాధవి నవ్వుతుంది. అందులో జీవంలేదు. కనులక్రింద నల్లని చారలు ఏర్పడి ఒక కొత్త అందాన్ని చేకూరుస్తున్నాయి. పెదులు చిందరవందరగా పడి వున్నాయి. కణతమీద బురదవాగు ఎండి ఉంది. ఆమె శ్రీధర్ని చూడకుండానే వెళ్ళిపోయింది. శ్రీధర్ కళ్ళల్లోనుంచి వుబికివచ్చిన రెండు కన్నీటి బిందువులుకూడా నిర్దయగా అతన్నివిడిచి భూమ్మీద పడివాయి.

వెళ్ళిపోతున్న మాధవిలో ఎంతో మార్పును చూస్తున్నాడు శ్రీధర్, ఆమె చదువుకుంది. శ్రీమంతుల స్త్రీలకు సైతం ఆమె ఫ్యాషన్లు నేర్పగలదు. ఇప్పుడవన్నీ ఆమెలోలేవు. ఆమె పట్టుదలతో కష్టాని కలవడింది. నిజంగా స్త్రీ యీవిధమైన శారీరక మానసిక స్థయిర్యాన్ని అలవరచుకున్నదైతే తను పురుషునిమీద ఆధారపడి యావజ్జీవ ఖైదీలా భర్త అడుగుజాడలలో బానిసబ్రతుకును గడపాల్సిన అవసరం వుండదు. తనుకూడా రక్తమాంసాలుగల ప్రాణే అన్న సత్యాన్ని నిరూపణ చేయాలంటే, పురుషుని మూర్ఖవాదాన్నీ, అహాన్నీ నాశనం గావించాలంటే, ఒక్క మాధవిలాంటి స్త్రీ వల్లనే జరిగేపని. నిజంగా మాధవిలాంటి స్త్రీని తన మూర్ఖత్వంవలన దక్కించుకోలేకపోయిన తనలాంటి పురుషుడు దురదృష్టవంతుడు. శాపగ్రస్తుడు ఇంకా చెప్పాలంటే నిరంతరం నీడలేని నికృష్ట జీవి. అనుకున్నాడు శ్రీధర్ తనలో తాను పశ్చాత్తప్తుడై.

తన ఆలోచనలకు కాసేపు అంతరాయం కలిగింది. భావావేశంవలన బరువెక్కిన హృదయాన్ని తేలిక పర్చుకునే నిమిత్తం పేపరు పెన్ను తీసి గబగబారాసుకోసాగేడు.

అవన్నీ కూలీల పూరిగుడిశలు. భారతదేశ అసలు స్వరూపం. దాని మనుగడకు పునాదిరాళ్ళు. భారతీయ సంస్కృతికి మాతృస్థానం. స్వజాతి సాంప్రదాయాన్ని చాటిచెప్పే భారతీయుల నివాసస్థానం. పొలాలనుండి యిళ్ళుచేరిన కష్టజీవుల కోలాహలంతో మార్మోగుతుంది ప్రకృతి. రోళ్ళల్లో గింజలు దంచుతున్న సవ్వడులు. గుడిశల నడ కొప్పుల్లోంచి దట్టంగా పైకిలేస్తున్న తెల్లనిపొగ. వీధులమధ్య దిశమొలల్తో ఆడుకుంటున్న ధావికర్తులు. దేశానికి స్తంభాల పశువుల అరుపులు. పక్షులరొద. పంచాయితీబోర్డు ఆఫీసులోని రేడియో చేస్తున్న లలితసంగీతపు రభస. అక్కడచేరి రాజకీయాలు వల్లెవేస్తున్న తెల్లగుడ్డల గ్రామనాయకుల భీషణఘోష. పొలాల్లోంచి వీస్తున్న చల్లగాలి చలిగాలిగామారి చేస్తున్న దౌర్జన్యం, వాతావరణమంతా కలుషితమైంది.

మాధవి ఒంటినిండా పమిటచెంగు కప్పుకొని పొయ్యి రాజెయ్యటానికి ఎదురింటికిపోతుంది నిప్పుకోసం. దినమంతా తడిలో పనిచేయటం మూలాన కాళ్ళు చేతులు చెడి సరిగా నడవలేకపోతుంది. కట్టుకున్న ముతకచీర ఆమె నిరాడంబరత్వాన్ని, శ్రమిక సౌందర్యాన్ని చాటుతుంది. పాదాలనొప్పి వలన గెంతుతూ నడవటంలో ప్రక్కనే చింతచెట్టు క్రింద ఒక వ్యక్తి నిలబడివుండటం ఆమె గమనించలేదు. తిరిగి యింటికి వచ్చేటప్పుడుగూడా తలొంచుకొని సాలోచనగా వస్తున్న మాధవికి "మధూ" అన్న పిలుపు వినబడి తలెత్తి చూచింది. ఎదురుగా నిలబడిన వ్యక్తిని చూచి స్థంభించి పోయింది. అతను ఆశగా ఆర్తిగా తనవేపే చూస్తున్నాడు. అనుకోకుండా శ్రీధర్ అన్న పదం ఆమె పెదవుల మధ్య నలిగిపోయింది అస్పష్టంగా. శరీరంలో కంపన రావటం మూలాన చేతులు వణికి నిప్పులు క్రింద రాలాయి. అగ్ని వర్షంలా. భయంగా దిక్కులు పరికించింది తమ నెవరైనా చూస్తున్నారేమోనసే అనుమానంతో.

అతను "ఒక్కసారి ఇటురా మధూ" అంటూ కళ్ళతోనే దీనంగా పిలుస్తున్నాడు. సంభ్రమాశ్చర్యాలతోపాటు భయంకూడా తన్నావరించినా ఎందుకో అతని అభ్యర్థన్ని కాదనలేకపోతుంది తన మనసు. కలవరంతోపాటు శరీరంలో విద్యుచ్ఛక్తి లాంటి నూతన శక్తేదో ప్రవేశించి అతని కభిముఖంగా నడిపించింది తనను, అతను చెప్పేదేదో వినాలన్న వింత ప్రేరణ తన గుండెల్లో స్పందించ సాగింది.

ఔను అది అలాటి సంబంధం. విడదీయలేని అనుబంధం. ఒకనాడు తనూ తన సర్వస్వం అతనిదే. తన హృదయ సామ్రాజ్యానికి ఏకైక రాజతడు. తను మనసార ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్న భర్త. తమ యిరు రక్తాల్లో ప్రవహించే కణాలు చిర పరిచితాలు. అందులోని ప్రత్యణువులోనూ ఆ పత్త్వం వుంది. తన శరీరంలోని ఏ భాగమూ అతని స్పర్శకు లోను కాకుండా మిగిలిపోలేదు.

ఆ యిరువురి రక్త ప్రసరణలో వున్న ఏ అయస్కాంత శక్తో వార్ని దగ్గర చేసింది. ఇరు హృదయాలు భారమై మూగబోయి రోధిస్తున్నాయి అంతరంగా గతించిన తియ్యని సంఘటనలేవో వార్ని హేళన చేస్తున్నాయి. వాడి బాణాల్లా గుండెల్ని ఛేదిస్తున్నాయి.

మధూ...నన్ను...క్షమించు...మధూ...అతనికి మాటలు పెగలట లేదు. నీకుతీరని ద్రోహం చేశాను. నా తప్పును నేను తెల్సుకొని పశ్చాత్తాపపడటానికి చాలా సమయం వ్యర్థమైంది. ఈ వ్యవధిలో పాలువిరిగి పోయాయి. నిలువ వుంచిన పంచుగడ్డ కరిగిపోయింది. అంటూ అతను మనసంగా రోధిస్తుంటే; తనలోని కరుణ స్వభావం పొర్లి, వుప్పొంగి, తన పట్ల అతను గావించిన అన్యాయాన్ని ముంచేసింది. అతనిపట్ల తనకున్న ద్వేషం భిననమై మలిన రహిత ప్రేమామృతం ఉబికి రా సాగింది. అందుకు ప్రతిగా ఆమె ఏమనుస్తుంది. నోరు విప్పి మాట్లాట్టానికి నోరు పెగలేదు. మాటలు దొరకలేదు.

ఇంతలో తమకు అల్లంత దూరంలో ఎవరో మనిషి పోతుండటంచూచి ఇరువురు భయపడినారు. అతను వెళ్ళిపోయేంత వరకు దాదాపు శ్వాసకూడా బంధించి ఉండిపోయారు నిశ్శబ్దంగా.

ఎంత విచిత్రం! ఒకనాడు వారిరువురూ దంపతులు. ఇరువురు కలిసి బాహాటంగా సినిమాలకూ, డ్రామాలకూ వెళ్ళారు ఎంతమందిలోనైనా ధైర్యంగా చేయి చేయి పట్టుకొని నడిచారు. ఒకేసీట్లో ఒకరికొకరు రాసుకుంటూకూర్చుని బస్సుల్లో ప్రయాణం చేశారు. ఎన్నో మారులు ప్రయాణాల్లో ఆమెఅలసి పోయినప్పుడు అతనివక్షంపై వాలిగి విశ్రాంతితీసుకుంది.

కాని...యిప్పుడో? ఆమె మరొకరి భార్య. ఆమె నతడు తాకరాదు. ఒకప్పుడు తన యిష్టానుసారం తన బాహువుల్లో నలిగిపోయిన శరీరం, తన యిష్టమొచ్చిన భంగిమలో అనుభవించిన శరీరం స్వేచ్ఛగా వాడుకున్న శరీరం రాత్రంతా వెచ్చని కౌగిలిలో పొదివిపట్టుకొని ఆనందించిన శరీరం తనది కాదు. ఇప్పుడది మరొకరిది. ఆమెను తాకుట కనర్హుడు. ఆ శరీరం మీద లైసెన్స్ మరొకరికి యివ్వబడింది.

అందుకే శ్రీ ధర్ మాధవి శరీరాన్నికూడా తాకలేక పోతున్నాడు. ఆమెకూడ పరాయి వానివలె దూరదూరంగా ఉంటుంది. బాహ్య శరీరాలు బలవంతంగా లోకం కోసం దూరంగా వుంచబడ్డా... ఆత్మలను ఎవరు వేరుచేయ గలరు. హృదయాలు చేస్తున్న దొంగతనాలను ఎవరు అరికట్ట గలరు. అసలు వాటికి దొంగతనం చేయాల్సిన కర్మేమొచ్చింది. స్వతంత్రత గలవి. ప్రేమపూరితాలు.

"మాధవీ ... చివరి సారిగా నిన్ను చూచి, నీ పాదాల మీదపడి క్షమాభిక్ష వేడుకుందా మని వచ్చాను. కాని...ఎందుకో నిన్ను తాకలేకపోతున్నాను. నీ పాదాలను స్పృశించే ధైర్యం నువ్వు మరొకరి భార్యవన్న భావంతో ఒటూసంపలైపోతుంది. అందుకే ఆ పనికూడా నేను చేయుటకు అర్హుణ్ణి కాలేకపోతున్నాను. అందుకు బదులుగా ఈ వుత్తరాన్ని నీకు యిస్తున్నాను. స్వీకరించగలవని నమ్మకంకూడా వుంది." అంటూ వొంగి ఆమె పాదాలమీద ఉత్తరాన్ని పడేశాడు. —

తన పూర్వ భర్త చేస్తున్న ఈ చర్యకు మాధవి హృదయం పగిలి వెయ్యి వ్రయ్యలైంది. అయినా అతను చేస్తున్నదానిని ఆమె వారించకుండా ఉండిపోయింది. కాని హృదయం వేయిఅగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలైనంత ఉధృతంగా స్పందించసాగింది.

ఆమె హృదయం దారుణంగా విలపించసాగింది. దానికి భాషలేదు. ఉన్నా యీ లోకానికి అర్థంకాదు. అది ఒక తుఫాను హోరు. భీషణఘోష. అందుకు ప్రతీకగా నామ మాత్రంగా నయనాలు కన్నీటిని రాలుస్తున్నాయి.

యింతలో చీకట్లు తరుముక రాసాగాయి. చింతచెట్టు నీడ చీకటిని మరీ ఉధృతం చేయసాగింది. ఆ చీకట్లో వున్న నీడల్లాంటి ఆకారాలను చూచి గజ్జికుక్క వికృతంగా మొరగసాగింది. దానికి వంత పాడుతున్నాయి మరికొన్ని. బస్సుస్టాండులోని బస్సు నేను కదలటానికి సిద్ధంగా ఉన్నానంటూ దాని బొంగురు గొంతుతో హెచ్చరికలు చేస్తుంది వికృతంగా.

మధూ ... యిక నేను వెళ్ళొస్తాను. ఇప్పుడు నీ భర్త చూస్తే మరీ ప్రమాదం. నిన్ను ఆదరించ లేకపోయినా నీ అందాన్ని నాశనం చేసిన వాణ్ణవు తాను. అందులో పురుషుడు సంకుచిత బుద్ధి అహంభావి. ఈర్ష్యాపరుడు. అటువంటి భావాలూ, చూపులు కూడా సంకుచితమై రోజగలిగించేవి ఆ జాతిలో పుట్టినవాణ్ని కనుక నా జాతి లక్షణా లేమిటో నాకు తెల్సు - అంటూ దుప్పట్లో ముసుగు కప్పుకునివెళ్ళాడు. వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోతున్న శ్రీధర్ చీకట్లో కలిసిపోయిందాకా చూసి, గాఢమైన నిట్టూర్పు ఒకటి విడిచింది. ఆ నిట్టూర్పులో ఎంత వేదుందో ఎవరికి తెల్సు. దేవుని పాదాల మీద అంకితమైన పుష్పంలాగా తన పాదాల మీద పడి వాడిన అంటిపెట్టుకున్న ఉత్తరాన్ని తీసుకొని భారమైన అడుగులతో బయలుదేరింది యింటికి.

మాధవి వంటపని త్వరత్వరగా ముగించుకొని, భర్త యింకా పొలంనుంచి రానందువలన జాకెట్లో భద్రంగా దాచుకున్న ఉత్తరం తీసి లాంతరువత్తి ఎక్కించి, యీ విధంగా చదవసాగింది.

ప్రియమైన మధూ...

నిన్ను చూడాలని కొండంత ఆశగావుంది. ఆ ఉద్దేశంతోనే మీ ఊరు వచ్చానంటే బహుశా నువ్వు నవ్వుతావేమో? కఠిన శిలలో యింత చలనం కలిగిందాని నువ్వు ఆశ్చర్యపడొచ్చు. నీ ఆశ్చర్యానికి కూడా ఆస్కారం లేకపోలేదు. పశువుకంటే హీనంగా, రాక్షసుడికన్నా ఘోరంగా నిన్ను బాధించిన నేను నిన్ను చూడటానికి వచ్చానంటే ఆశ్చర్యపడకుండా ఎలా వుండగలవు? మరొక విషయమేమిటంటే అప్పట్లో నేను మీ ఊరువెళ్ళి విచారించగా నీ పెళ్ళి అయిపోయిందని తెల్సింది. అప్పుడు నేను పడినబాధ ఎలాంటిదో చెప్పటంకన్నా ఆ తర్వాత ఏం జరిగిందో చెప్పటం ముఖ్యం.

నీవు పెళ్ళిచేసుకున్నతర్వాత నీమీద నాకు అసహ్యం వేసింది. నిన్ను మర్చిపోవటానికి నా శాయశక్తులా ప్రయత్నం చేశాను. కొంతవరకు కృతకృత్యుణ్ణికూడా కాగలిగాను. కాని... మాధవీ ఈ మధ్య ఒక గొప్ప విశేషం జరిగింది. అదేమిటంటే ఈ మధ్య ఓ వారపత్రికలో ఒక చక్కని కథ చదివాను. నిజంగా కథలువేరూ జీవితంవేరు అంటారు కొందరు. కాని నాకు జరిగిన అనుభవాన్ని పురస్కరించుకొని అలాకానేకాదు అనుకుంటున్నాను. కథలు మనిషి జీవితంమీద ప్రభావాన్ని కల్గిస్తాయనడంలో అతిశయోక్తి ఎంత మాత్రంలేదు. ఆ కథ చదివినతర్వాత నన్ను నేను పరిశోధించుకోవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. ఆ పరిశోధనలో పదేపదే నీ స్వరూపం కనబడసాగింది. మర్చిపోయాననుకున్న నీవు అనుక్షణం నన్ను వెంటాడటం మొదలుపెట్టావు. యిది కథ ప్రభావంగాక ఏమవుతుంది. మన వివాహందగ్గర్నుండి వర్తమానంవరకు మధ్య జరిగిన విషయాల గురించి ఆలోచించాను.

ఒక్కొక్క సంఘటన వరసగా నా ముందు ప్రత్యక్షమవసాగింది. నిజంగా మధూ...అప్పట్లో నీవు చేసే ప్రతిదీ తప్పుగానే కనిపించేది నాకు. అలా ఎందుకు కనబడుతుందో యిప్పు డర్థమౌతుంది. మనిషిలో కుత్సిత స్వభావం స్థానం ఏర్పర్చుకున్నప్పుడు. ఆలోచనలూ, భావాలూ వ్యాకిగ్రస్తమైనప్పుడు. తనుచూసే ప్రపంచమంతా అలానే కనిపిస్తుంది. మాధవీ...నిన్ను నేను ఏ విధంగా హింసించానో! నీదపరిచానో! ఊహించుకుంటేనే గుండెలు బ్రద్దలవుతున్నాయి. నేను మరి నువ్వుకాబట్టి ఆ ఘోరబాధల్ని సహించి వూర్కో గలిగావు. నీ స్థానంలో మరొకరుంటే ఎప్పుడో తనదారి తను చూసుకొనేవారు.

మాధవీ...ముఖ్యంగా ఆ రోజు రాత్రి నిన్ను ఎంత ఘోరంగా హింసించాను. నీ గుండెలమీద కత్తిపెట్టి పలానావాడితో నీకు సంబంధం లేదా? ఎన్ని రోజులనించి ఈ నాటక మాడుతున్నావో చెప్పు...లేకపోతే ఈ కత్తి నీ గుండెలోకి దిగుద్ది అని నేను రాక్షసుడిలా పిశాకోధాన్ని కక్కుతోంటే కళ్ళల్లోంచి నిప్పులు చెరుగుతోంటే నువ్వేంచేశావు. ఏమి చేయగలవు? పులి పంజాలో చిక్కిన లేడివలె నువ్వు గజగజ వణికిపోతూ నావేపు చూసిన జాలి చూపులు నన్ను అప్పుడే ఎందుకు దహించి వేయలేదో? కాని...యిప్పుడది

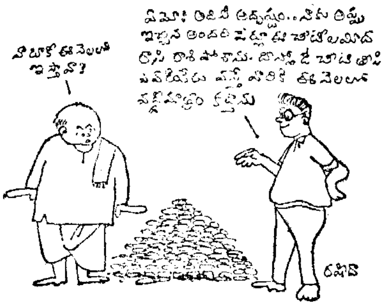

అనుక్షణం నన్ను సజీవంగా దహించివేస్తున్నాయి. యిలాంటి సంఘటనలు ఎన్ని జరగలేదు. ఎన్ని కట్టెలు నీ మృదువైన శరీరం మీద విరగలేదు. నీది ఎంత కన్నీరు నేను తాగలేదు. యిలాంటి భయంకరమైన కాళరాత్రులు ఎన్ని గతించలేదు? ఎంతమందితో నీకు రంకు గట్టి నిన్నవమానించలేదు. నీవు ఎన్ని రోజులు యిలాంటి కత్తులమీద నడకలాంటి జీవితాన్ని వెళ్ళబోయలేదు. అవన్నీనాకిప్పుడు గుర్తుకొస్తుంటే? నేనెంత మూర్ఖున్నయానో అర్ధమవుతుంది. అప్పుడే నువ్వు తిరుగుబాటుచేసి నన్నెందుకు హత్యచేయకుండా వున్నావానిపిస్తుంది.

గాఢాంధకారం లాంటి గతాల్ని జ్ఞాపకం చేసి నిన్ను బాధపెట్టాలని నా వుద్దేశం కాదు మాధవీ... నా మీద యింకా ఏమైనా సానుభూతి మిగిలివుంటే అది వ్యర్థమని తెలియ చేయటం కోసమే. ఇంకా మన జీవితంలో జరిగిన నికృష్ట ఘటియల గురించి వ్రాయాలంటే కాలమే సరిపోదు. ఆ ఘటనలన్నీ సంపూర్ణంగా రాయాలంటే ఆపాటికి నా ప్రాణాలే పోవచ్చు. పోనీలే మాధవీ ... నన్ను క్షమించు. నాకింకా యీ పాడుబ్రతుకు బ్రతకాలని వుంది. మనిషివలె కొన్ని ఘడియలైనా జీవించాలని ఆశవుంది. నేను బ్రతకాలని అనుకుంటున్నానూ అంటే కేవలం అందుకోసమే.

మాధవీ...నిన్ను నేను ఒక విషయంలో అభినందించే సాహసం చేస్తున్నాను. ఆ అర్హత నీకె క్కడిదని నువ్వనుకున్నా సరే అభినందించక తప్పదు. అనుక్షణం పురుషుడి ఇనుప పాదాల క్రింద నలిగిపోతున్న స్త్రీలకు నీ చర్యద్వారా ఒక వెలుగురేఖను చూపావు. పాతివ్రత్యమనే మూఢ నమ్మకంతో అహంకార పూరితుడైన పురుషుడి పదఘట్టనలో నిర్దయగా నలిగిపోతున్న అనేక అభాగినులకు పునర్వివాహం ద్వారా ఒక ఉదాత్తమైన గమ్యాన్ని చూపావు. స్త్రీకి శీలం అవసరమే కాని, దానికి విలువలేనిచోట దాన్నె పట్టుక్వేలాడి తమ జీవితాల్ని నరకప్రాయం చేసుకొనే స్త్రీ మూర్తులకు నీ చరిత్ర ఒక పట్టుగొమ్మ.

మధూ ఒకప్పుడు ఎంతెక నెరుగక సుకుమారంగా జీవించిన నువ్వు. ఈనాడుకూలీల్లో ఒక కూలీగా మారి యింతటికాయకష్టాన్ని ఎలా భరించగలుగుతున్నావు? నువ్వు చదువుకున్నా నీ చదువును గ్రహించి నీకు సరిపోను ఉద్యోగం యిచ్చేదెవరు? దరిద్రుల కాలవాలమైన యీ విశాల భారతంలో పెద్దపెద్ద చదువులు చదివినవాళ్ళే దేశద్రిమ్మరులై తిరుగుతుంటే! యిక నీ బోటి అనామధేయుల్ని పట్టించుకునే దెవరు? అవకాశం దొరికితేనే స్త్రీని అవహేళనచేసే యీ సంకుచిత సంఘంలో నీ చర్యను శ్లాఘించేవారెవరు?

మరి ముఖ్యముగా మాధవీ... శరీర కష్టానికి అలవాటుపడి, శ్రమసౌందర్యాన్ని అలవరచుకున్న నీ ఆత్మస్థైర్యానికి, నీ పట్టుదలకూ సోమరిపోతులై పూర్తిగా పురుషునిమీద ఆధారపడే స్త్రీలు సిగ్గుపడాలి తను కష్టపడకుండా పురుషుడిమీద ఆధారపడి అవకాశం దొరికినపుడల్లా అవినీతికి లోబడి స్త్రీకి స్వాతంత్ర్యము కావాలనే తెగవాగే స్త్రీల మీదకన్నా నీ లాంటి స్త్రీల మీదనే గౌరవం ఏర్పర్చుకోవటం అలవాటు చేసుకున్నాను. పురుషుడితో సమంగా కష్టపడి నైతికంగా కట్టుబడి సమానత్వాన్ని కోరమని నీలాంటి స్త్రీలను నేను ప్రబోధిస్తాను. నాలాంటి మూర్ఖులైన పురుషుల మూఢత్వాన్ని బద్దలు కొట్టమని నీలాంటి స్త్రీలను కోరుతాను. నేనీనాడు నిజాన్ని గ్రహించగలిగానంటే నువ్వే కారణం. ఒక విధంగా నువ్వొక విప్లవ కారిణివి.

మాధవీ...యిప్పటికే ఏవేవో వ్రాసి నీకు విసుగు కలిగించి వుంటాను. ఈ వుత్తరమంతా సాంతం చదివావనే నమ్ముతున్నాను. ఇప్పుడు నీవు నీ భర్తతో సుఖంగానే జీవిస్తున్నావనుకుంటాను. నేను కోరేది కూడా అదే. ఇప్పుడీ విషయమంతా వ్రాసి నీ దయకు పాత్రుణ్ణవాలన్న స్వార్థపరుడిగా భావించకోకు. కేవలం ఒక మోడు చిగురించిందని నీకు తెలిస్తే సంతృప్తి.

ఇట్లు
శ్రీధర్.

ॐ